

[Hækkerup.]

deles et Arbejde, hvortil der udelukkende skal anvendes danske Materialer, og den største Udgift ved Arbejdet vil blive Arbejds-lønnen. Og dertil kommer yderligere, at naar først en Cyklesti er anlagt, saa kræves der jo næsten ingen Udgifter til Vedligeholdelse, idet Cyklingen jo ikke slider.

Naar jeg her taler for Cyklisterne, er det jo ikke, fordi jeg mener, vi skal gøre noget som helst for at standse Biltrafikens Udvikling. Det vilde jo heller ikke nytte noget. Men jeg vil dog gerne pege paa, at jeg tror ikke, at den stærke Udvikling af Bilkørselen, som vi ser, er helt sund. Der er sikkert megen usund Kredit og megen Leven over Evne i forskellige Kredse forbundet med den stærke Bilkørsel. Derfor mener jeg, at det offentlige bør søge at skabe saa gode Betingelser som muligt ogsaa for Cyklekørselen, fordi Cyklen dog trods alt er baade det billigste, det sundeste og det mest demokratiske Befordringsmiddel, man har. Jeg haaber ogsaa, at den vedblivende vil hævde sig; det vil sikkert være af baade samfundsmæssig og folkesanitær Betydning.

Jeg vil derfor gerne understrege den højtærede Finansministers Ord om dette Spørgsmaal. Jeg opfattede hans Ord som en Opfordring til Myndighederne rundt om, i Sogneraad, i Byraad og Amtsråd, om at være opmærksomme paa dette Forhold; og jeg opfattede tillige Ministerens Ord som et Løfte om, at Regeringen i saa stor Udstrækning som muligt vil yde økonomisk Støtte hertil, formentlig i Form af Laan paa rimelige Vilkaar, Laan, som de kommunale Myndigheder saa senere kunde afbetale ved Hjælp af Motorskatten.

Finansministeren omtalte yderligere det dyre Byggeri paa Landbohøjskolen, et Byggeri, hvis Forrentning naturligvis ikke gør denne Institutions Drift billigere for Samfundet i Fremtiden. Og at Landbohøjskolen ikke er billig, det ved vi jo alle. Men det er jo ogsaa den Slags Ting, man kan finde sig i, naar blot Skolen er god, og Spørgsmaalet er da: er den det? Er Landbohøjskolen tilpasset efter Tidens Krav, efter den Udvikling i Retning af Smaabedrifter indenfor Landbruget, som foregaar, og som vi jo alle i dette høje Ting i større eller mindre Grad ønsker skal fortsættes i forstærket Grad i Fremtiden?

Det mindre Landbrug har paa visse Omraader sin særlige Driftsform. Det har Betingelser for med Held at kunne indvinde nyt Land ved Udvikling af Landbrugets

Bierhverv, saasom Havebrug, Hønseri, Frugtavl, Biavl, Kaninavl, Piledyrkning og meget andet. Derfor vil jeg tillade mig at rejse det Spørgsmaal: var det mon ikke paa Tide, at man tog op til alvorlig Overvejelse ved Siden af Landbohøjskolen, eller maaske under en eller anden Form i Tilknytning til den, at oprette en Husmandshøjskole, der kunde virke som et udvidet Lærested i Forhold til de allerede bestaaende Husmandsskoler? Der er jo en stor og omfattende Arbejdsmark med forskelligartede Arbejdsbetingelser for den danske Husmand. Der kan skabes store nationale Værdier ved Husmandens Arbejde, og derfor er det af den største Betydning, at Husmanden faar den Hjælp, som Videnskaben og praktiske Forsøg er i Stand til at yde ham.

Jeg vil derfor gerne bede den højtærede Landbrugsminister overveje denne Tanke. Jeg forlanger jo ikke et afgørende Svar hverken i Dag eller maaske i denne Samling, men jeg tror, der her er et Problem, som det er værd at tænke alvorligt over.

Saa har jeg en anden Henvendelse til den højtærede Landbrugsminister. Den vedrører Loven af 3. April 1925 om Landbrugs-ejendomme, en Lov, som bl. a. havde til Formaal at forhindre den ret udstrakte Nedlæggelse af Smaabrug, som har fundet Sted i en Aarrække. Loven er vel i sig selv god nok, naar bare den bliver overholdt. Men jeg har et stærkt Indtryk af, at Loven ikke saa sjældent bliver omgaaet og i ikke saa faa Tilfælde endda ligefrem brudt, saaledes at Smaasteder i Virkeligheden, trods Loven, jævnlig nedlægges.

Jeg har i alt Fald faaet ikke saa faa Henvendelser om, at saadant er foregaaet, og jeg har i adskillige Tilfælde, efter at jeg har undersøgt Forholdet, ladet disse Henvendelser gaa videre til Ministeriet. Men det er selvfølgelig i nogen Grad tilfældigt, hvad vi, som ikke har Pligt til at føre Tilsyn med Lovens Overholdelse, faar at vide, og jeg har det Indtryk, at de, der har Pligt til at føre Tilsyn med Lovens Overholdelse, ikke altid tager det lige strengt.

Efter Lovens § 5 paahviler Tilsynet Politimestrene og Sognefogderne, og Politimestrene skal efter Landbrugsministeriets nærmere Bestemmelse indgive periodiske Indberetninger til Landbrugsministeriet. Jeg vil derfor gerne henstille til den højtærede Landbrugsminister, at han holder Politimestrene tæt til Ilden med Hensyn til disse Indberetninger. Jeg har det Indtryk, at der i mange Tilfælde mangler Forstaaelse af Sagen og maaske ogsaa, og ikke mindst